

Krig er brudt ud. Dernæst begrænses de foreløbige militære Forholdsregler til: 1. Tilbagetrækning af land- og sømilitære Styrker, der er trængt ind paa en kontraherende Parts Landomraade eller i dens Farvande eller i afrustedede Omraader; 2. om nødvendigt Fastsættelse af Linier, som ikke maa overskrides af de stridende Parters land-, sø- og luftmilitære Styrker, eventuelt ogsaa gældende for den civile Luftfart. Disse Linier skal om muligt fastsættes i Forstaaelse med de stridende Parter; kan saadan Forstaaelse ikke opnaas, skal de fastsættes med den paagældende Parts Samtykke og kan ikke medføre Tilbagetrækning af Styrker længere end til bestaaende Forsvarsværkers yderste Linie. Med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved »Nødvendigheden« af at fastsætte saadanne Linier, forklarede man det fra fransk Side inden for Komiteen derhen, at der kun tænktes paa at udelukke Kontakt mellem de væbnede Styrker, saaledes at det, hvor der fandtes afrustedede Omraader, vilde være unødvendigt at fastsætte særlige Linier; fra tysk Side holdt man paa, at det ikke alene er nødvendigt at forhindre Kontakt mellem de væbnede Styrker, men ogsaa at hindre Grænseepisoder.

Udkastets Art. 3 handler om Kontrol. Striden har her staaet, om der skulde være Kontrol i alle Tilfælde eller kun, hvis Raadet fandt det nødvendigt. Komiteen foreslaar, at Raadet, enten hvis det selv finder det, eller en af de stridende Parter forlanger det, skal udnævne Kommissærer, der paa Stedet skal overvaage Udførelsen af de foreløbige militære Forholdsregler.

I Udkastets Art. 4 omhandles Sanktionerne. Komiteen foreslaar her et Kompromis, hvorefter Raadet, hvis de militære Forholdsregler, der omhandles i Art. 2, krænkes, skal overveje de Midler af enhver Art, der er nødvendige for at gennemføre Konventionens Bestemmelser. Hvis der udbryder Krig som Følge af denne Krænkelse, skal de kontraherende Parter betragte denne Krænkelse som skabende en Formodning for, at den Part, der er skyldig heri, har grebet til

Krig, der falder ind under Pagtens Art. 16. Det siges i Beretningen, at det kun er en Formodning, der skabes, som ikke udelukker Modbevis. Forbundsmedlemmerne vil have Ret og Pligt til at afgøre, om Pagtens Bestemmelser er blevet krænket. Spørgsmaalet om Artikel 16's Anvendelse er uafgjort, men det er klart, at Konventionen vil lette dens Anvendelse.

Endelig kan det nævnes, at Udkastets Art. 6 indeholder en Bestemmelse om, at Parterne i det Omfang, Raadet henstiller, skal søge dets Forhandlinger, Afgørelser og Henstillinger bragt til Offentlighedens Kundskab. Denne Bestemmelse er foreslaaet af den svenske Regering, og den tilsigter at forhindre, at den offentlige Mening kun modtager ensidig Paavirkning.

Udkastets Artikel 1 vedtoges af 3. Udvalg uden Omtale; derimod gav Artikel 2 Anledning til en lang Debat og ændredes paa forskellige Punkter. Den polske Delegerede *Sokal* foreslog helt at stryge Artikelens første Stykke vedrørende Tilbagetrækning af Styrker, der er trængt ind paa en anden Stats Landomraade, i dens Farvande eller i afrustedede Omraader. Hvis Bestemmelsen kun angik ubetydelige Grænseepisoder, var den unødvendig. Hvis der tænktes paa virkelige militære Indfald, vilde disse være en Krænkelse af Kelloggpagten. Saadanne Indfald vilde medføre Krigstilstand, og Raadet maatte anvende de i Pagten foreskrevne Foranstaltninger herimod. Under denne Forudsætning vilde Vedtagelsen af Konventionen betyde, at man ikke betragtede et saadant Indfald som en Krænkelse af Kelloggpagten. Lord *Cecil* mente, at Udeladelsen af den paagældende Bestemmelse i betydelig Grad vilde svække Konventionen. Han var heller ikke enig i Motiveringingen. En hvilkensomhelst Grænseepisode kunde være farlig, og omvendt fulgte Krigstilstand ikke nødvendigvis af, at selv større Styrker var trængt ind paa en anden Stats Omraade. Man havde flere Eksempler herpaa, og det vilde være klogere ikke at behandle det som Krig. Hensigten med Konventionen var at gøre den